

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.VI.21.219/2012/10.szám

A Kúria a Miskolci 2. számú Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Cserbáné dr. Papp Éva ügyvéd által képviselt I. r. és II. r. felpereseknek a Czakó-Háger-Kálmán-Kozslik-Turnyánszki Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Czakó Károly ügyvéd által képviselt alperes ellen helyiség kiürítése iránt Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróságon 13.G.40.258/2007. szám alatt folyamatban volt és a Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.143/2012/10. számú ítéletével befejezett perében, a jogerős ítélet ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer) forint, a II. rendű felperesnek 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá felhívásra az államnak 2.060.000 (kettőmillióhatvanezer) forint le nem rótt felülvizsgálati illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A peres felek jogelődei között határozatlan időre szóló helyiségbérleti szerződések jöttek létre 11 db. nem lakás céljára szolgáló ingatlanra. A szerződéseket a bérbeadó jogutódja, az I. r. felperes 2004. december 13-án, 2005. december 31. napjára felmondta és felhívta az alperest az ingatlanok kiürítésére és birtokba adására. Az alperes a felhívásnak nem tett eleget. A felmondást követően az I. r. felperes pályázatot írt ki a bérleményekre, majd a nyertes ajánlattevőkkel - egy bérlemény kivételével - magasabb bérleti díj kikötésével kötött bérleti szerződéseket. Az ingatlanok kiürítését követően az új bérlők, három kivétellel, bérbe vették a helyiségeket.

Az I. r. felperes keresetében kérte az alperes kötelezését a helyiségek kiürítésére, valamint használati díj és kártérítés megfizetésére. Az ügyben az elsőfokú bíróság részítéletet hozott, amelyben megállapította a felmondás jogszerűségét és kötelezte az alperest a bérlemények kiürítésére. Az részítéletet a másodfokú bíróság helybenhagyta és a jogerős részítéletet a Legfelsőbb Bíróság is fenntartotta hatályában. A fellebbezési eljárás során a bérbeadó jogutódjaként perbelépett a II. r. felperes, az I. r. felperes perből történő elbocsátásához azonban az alperes nem járult hozzá.

A jogerős részítéletet követő eljárás során a II. r. felperes keresetében kérte kötelezni az alperest 67.464.423 forint használati díj és 214.477.781 forint elmarad haszonból eredő kártérítés és kamataik megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Viszontkeresetet terjesztett elő az I. r. felperessel szemben, amelyben 664.611.762 forint kártérítés megfizetésére kérte kötelezni. Viszontkeresetét arra alapozta, hogy a felmondással elveszítette a bérlemények vagyoni értékű bérleti jogát, a boltok árukészleteit, a dolgozók elbocsátása miatt kiadásai merültek fel, továbbá a bérleményekben beruházásokat végzett.

A felperesek a viszontkereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a II. r. felperesnek 230.073.634 forintot és 2008. január 1. napjától járó késedelmi kamatait, ezt meghaladóan pedig a keresetet, továbbá a viszontkeresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint nem merült fel ok a jogerős részítélet hatályon kívül helyezésére. Az alperes jogcím nélküli lakáshasználóként maradt az ingatlanokban, ezért a lakások és helyiségek bérletére, valamint elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény (Ltv.) 20. §-ának (1) bekezdése szerint a jogosult részére lakáshasználati díjat köteles fizetni, amely a megállapított lakbérrel azonos összeg, de a jogcím nélküli használat kezdetétől számított két hónap elteltével emelhető. Önkormányzati lakás esetében a használati díj emelésének mértékét és feltételeit önkormányzati rendelet határozza meg. Az alperes a helyiségeket a felmondást követően nem ürítette ki, ezért köteles a felmondási idő leteltétől a kiürítésig a használati díj megfizetésére.

Az alperes felróható magatartásából eredően nem tett eleget a jogszerű felmondást követő kiürítési kötelezettségének, ezért a Ptk. 318. §-ának (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra - köteles a II. r. felperesnek

okozott károk megtérítésére. A kár elmaradt haszon formájában jelentkezett, mert a helyiségeket a II. r. felperes nem tudta hasznosítani. Ennek a kárnak a bekövetkeztét igazolta az, hogy a kiürítést követően az adott helyiségekre a II. r. felperes az új bérelőkkal szerződést tudott kötni. Amelyik ingatlan esetében új szerződés megkötésére nem került sor, ott nem volt megállapítható a bérleti szándék komolysága és az, hogy a kiürítés esetére a bérleti szerződés ténylegesen teljesült volna. Mindezek alapján az elmaradt haszon 162.609.211 forint összegben volt megállapítható, amelyre az önkormányzat 7/2008. (III.12.) számú rendelete értelmében a bérbeadói jogokat gyakorló II. r. felperes a jogosult.

Az alperes a felperesek javára bérleti jog ellenértéket nem fizetett, de amennyiben a felmondással kapcsolatban mégis megtérítési igénye állhatna fenn, azt nem ennek a pernek a felpereseivel szemben érvényesíthetné. A felmondás jogszerűsége folytán a felperesek jogellenes magatartást nem tanúsítottak ezért nem kötelezhetőek a bolti készletek és a munkavállalók foglalkoztatásához kötődő kiadásokból az alperest esetlegesen ért kár megtérítésére. A boltok árukészletének a meglétét egyébként az alperes nem tudta megfelelően igazolni.

A korábban hatályban volt, a nem lakás céljára szolgáló helyiségek bérletéről szóló 1/1972. (I.19.) Kormányrendelet 9. §-ára tekintettel a tisztasági festés ellenértékére a bérelő eleve nem tarthat igényt, a 11. § (1) bekezdése szerint pedig a költségei megtérítésére csak bérbeszámítás útján lett volna lehetőség. Az 1/1972. (I.19.) Korm. sz. rendelet végrehajtására kiadott 2/1972. (I.19.) ÉVM rendelet 3. §-ának (1) bekezdése alapján az alperes az általa hivatkozott felújítások ellenértékére sem jogosult, de az alperes nem tudta bizonyítani a felújítás tényleges elvégzését és annak az ellenértékét sem. Ennek igazolására az általa csatolt szakvélemény nem volt alkalmas, mert az az eredeti állapotra, a ténylegesen elvégzett munkákra nem tartalmazott adatokat. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján megalapozatlannak találta a viszontkeresetet.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbeezett részét nem érintette, a fellebbezett részt pedig akként változtatta meg, hogy az alperes által a II. r. felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 7.000.000 forintra leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta.

A jogerős ítélet indokolása szerint a Pp. 213. §-ának (2) bekezdése alapján a jogerős részítélet hatályon kívül helyezésére, vagy módosítására csak a jogerős részítélettel elbírált követelésekkel szemben érvényesített ellenkövetelés elbírálásának eredményeként megváltozott jogi helyzetre tekintettel kerülhet sor. A perbeli

esetben a jogerős részítélettel az ingatlanok kiürítése iránti igény került elbírálására, amely teljesen független volt az alperes pénzfizetésre irányuló viszontkeresetétől. Fogalmilag kizárt ezért az, hogy a viszontkereset elbírálásának az eredményeként a jogerős részítélet hatályon kívül helyezhető, vagy megváltoztatható legyen.

A jogerős részítéletben a bíróság már állást foglalt a felmondások jogszerűségével, a felperesek jogutódlásával és az alperes által hivatkozott bérleti jogok tartalmával kapcsolatban. Az ahhoz fűződő anyagi jogerő következtében ezek a kérdések a további eljárás során már nem voltak vitathatóak, ezt követően már csak a jogerős részítélettel el nem bírált kereset és a viszontkereset képezte a per tárgyát.

A jogerős részítélet alapján helyesen döntött az elsőfokú bíróság a használati díj fizetési kötelezettség felől. A II. r. felperest ért kár összege az alperes terhére megállapított használati díjak és az új bérlők által fizetni vállalt bérleti díjak különbözetével, mint elmaradt haszonnal volt azonos mértékű. Ennek a követelésnek a fennállását a felperes által csatolt bérleti szerződések megfelelően igazolták. Az új bérleti szerződések érvényessége az érdekeltek perbenállása nélkül érdemben nem volt vizsgálható.

Alaptalanul igényelte az alperes a felperesektől a privatizáció során a bérleti jog ellenértékeként az államnak kifizetett mintegy 250.000.000 forintot. Ilyen fizetési kötelezettséget a - kiskereskedelmi, a vendéglátóipari és fogyasztási szolgáltató tevékenységet végző állami vállalatok vagyonának privatizálásáról (értékesítéséről, hasznosításáról) szóló 1990. évi LXXIV. törvény (Ept.) 11. §-ának (2) bekezdésében megállapított - 10 éves felmondási moratórium után jogszerűen felmondott bérleti szerződések esetén jogszabály nem ír elő. Az eredeti jogviszony jogszerű megszűnése folytán az alperes sem kártalanításra, sem kártérítésre nem jogosult. Jogellenes magatartás hiányában az árukészletek értéke és az elbocsátott dolgozók részére kifizetett összegek tekintetében az alperes még akkor sem léphetne fel megalapozott kárigénnyel, ha azok összecszerűségét igazolta volna.

Az elsőfokú bíróság által hivatkozott 1/1972. (I.19.) Korm. rendelet és a 2/1972 (I.19.) ÉVM rendelet azonban az 1990. január 31-e előtt megkötött szerződések estében volt csak irányadó. A 12/1990 (I.31.) Mt. rendelet 2. §-a által módosított 1/1972. (I.19.) Korm. rendelet 10. §-a alapján azonban - az a Ltv. 15. §-ának (1) bekezdésében foglaltakkal egyezően - a bérlő a bérlemény felújítására fordított költségeinek a megtérítésére csak akkor tarthat igényt, ha arra vonatkozóan megállapodást kötött a bérbeadóval. Ennek hiányában - a felek szerződéses kapcsolata folytán - annak a megtérítésére a jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján sincs lehetőség. A beruházások elvégzésére a

bérbeadóval megállapodások nem jöttek létre, ezért az azok megtérítése iránti viszontkereset megalapozatlan volt.

Az alperes azonban nem bizonyította az általa hivatkozott beruházások tényleges elvégzését sem. A becsatolt „szakértői lista” erre alkalmatlan volt, a felajánlott szakértői bizonyítás pedig konkrét tényállítások és a munkák elvégzésére vonatkozó egyéb bizonyítékok nélkül szükségtelen és ugyancsak alkalmatlan lett volna annak alátámasztására. Az alperes tanúkat csak a jogerős részítélettel már elbírált kérdések körében kívánt meghallgatni. A másodfokú bíróság ezért a fellebbezést csak a perköltségek tekintetében találta - részben - alaposnak.

A jogerős ítélettel szemben az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezésével az érdemi ellenkérelmének és a viszontkeresetének megfelelő határozat meghozatalát. Másodlagosan a jogerős ítéletnek az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezése mellett, elfogultság miatt, más, azonos hatáskörű bíróság kirendelését és utasítását kérte az új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára.

A felülvizsgálati kérelem indokolása szerint a tényállás, bár a szükséges bizonyítékok a rendelkezésre álltak, iratellenesen, okszerűtlenül és ellentmondásosan került megállapításra, ezért a jogerős ítélet megalapozatlan. A mérlegelési jog nem terjedhet ki a jogszabályok figyelmen kívül hagyására, illetve a felek perbeli jogainak a mellőzésére. A jogerős ítélet továbbá nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, megsértve ezzel a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat.

A részítélet olyan ügyet tárgyalt, amelyben elkülönülten nem lehetett volna ítélni. A szétszabdalással a bíróság azt érte el, hogy az alperes nem tudja a Kúria felülvizsgálati eljárását igénybe venni. Hivatkozott e körben az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlatára és több alkotmánybírósági határozatra.

Az alperes, mint a használati jog jogszerű tulajdonosa, nem lehetett rosszhiszemű jogcím nélküli bérlő az ingatlanokon, használati joga pedig nem mondható fel. Vitatta, hogy az I. r. felperes a bérbeadó jogutódja lenne, és így jogosult lett volna a szerződések felmondására és hivatkozott arra is, hogy a felmondások egyébként sem arra jogosult személyektől származtak. Mindez alapvető jelentőségű volt, mert perbeli legitimáció nélkül az I. r. felperesnek már eljárásjogi okból pervesztesnek kellett volna lennie. Az önkormányzat ezt a hiányosságot a jogalkotásával pótolta, amely azonban az Alaptörvénybe és az Emberi Jogok Európai Egyezményébe (Egyezmény) ütközik. Nem lehetséges ugyanis egyedi ügyben jogalkotással dönteni, a jogvita alakulásába normatív

aktussal beleszólni. Ez ütközik az Alkotmány 2. §-ának (1) bekezdésébe, a jogbiztonság követelményébe, ellentétes több alkotmánybíróági határozattal (288/B/2002., 5/2007. (II.27.) AB határozat, 31/1998. (VI.25.) AB határozat) és sérti az Egyezmény 6. Cikkét. Az ítélettel sérült az alperes tisztességes eljáráshoz való joga, továbbá sérti a Pp. 67. §-ában foglaltakat az, hogy az I. r. felperes - egészen a részítélet meghozataláig - meghatalmazás nélkül járt el az ügyben. Az I. r. felperesnek a II. r. felperes képviselőjére egyébként nem is lett volna lehetősége, a perbizomány intézményét pedig a magyar jog nem ismeri.

A jogutódlás levezetése logikai hibákat tartalmazott, az I. r. felperes nem volt jogutódja a bérleti szerződést megkötő szervezetnek, az ingatlanok pedig nem állhatnak a felperes tulajdonában, miután azok jogszerű tulajdonosa a Magyar Állam. Nem került feltárásra, hogy valójában ki rendelkezett az ingatlanok tulajdonjoga felett és kiket illetett volna meg a felmondás joga, ezért a jogerős ítélet a nem kellően feltárt tényállásból téves következtetések sorozatát vont le.

A privatizációs eljárás során az állam, mint tulajdonos létrehozta a bérleti jog intézményét. A bérleti jog jogosultja a perbeli ingatlanok esetében az alperes volt, azt jelentős összegért vásárolta meg az államtól. Az új tulajdonos ezt követően már csak ezzel a joggal terheltlen szerezhette meg az ingatlanok tulajdonjogát. A bérleti jog, mint annak önállósult részjogosítványa a tulajdonjoghoz hasonlóan alkotmányos védelem alatt áll. Erre utal a 17/192 (III.30.) és a 64/1993. (XII.22) AB határozat, továbbá az Egyezmény alapján kialakult joggyakorlat.

A privatizációs törvény nem mondja ki, hogy csak 10 évig illeti meg a bérlőt a kártalanítás joga. Amikor a felperesek tulajdont szereztek az ingatlanokon, akkor azt az azokat terhelő jogokkal együtt szerezték meg, így nem lehet alapja az alperes követelése elutasításának az, hogy a felperesek a bérleti jog ellenértékének a megfizetésére azért nem kötelesek, mert azt az alperes nem feléjük fizette ki. Ezen összegekből egyébként a II. r. felperes önkormányzat is részesült.

Az alperes azonban nem csak ezt az összeget fizette ki, hanem beruházásokat végzett az ingatlanokon és jelentős munkaügyi terheket is viselt. A másodfokú bíróság azonban ezeket a felvetéseket az ítélt dologra való hivatkozással nem vizsgálta, holott megállapítható lett volna, hogy a felperesek hogyan jutottak az ingatlanok tulajdonához és milyen alapon tettek szert az ingatlanok elvonásával - az alperes terhére - jelentős anyagi előnyökre. Sérti mindez a Pp. 213. §-ának (2) bekezdésében és a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat.

A felperesek által kötött bérleti szerződésekkel a bérleti jog megvételét rögzítették. A felperes kárigénye azonban valós számlák nélkül került megállapításra és elutasításra került az alperes által előterjesztett minden tanú, illetve szakértői bizonyítás iránti indítvány. Ez sérti a Pp. 3. §-ának (1), (2), (3) és (6) bekezdésében és a 2. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakat, a tisztességes eljáráshoz való jogot és a fegyveregyenlőség elvét. A felperesnek ilyen jellegű bizonyítási indítványai nem voltak, a sorozatos és szándékos perelhúzások és a hibás tényállás megállapítása azonban megalapozza az alperesnek azt az álláspontját, hogy a bírósági eljárás egy olyan államosításnak lett a része, amely összeférhetetlen a jogrendszerrel.

Az alperes az eljárás során többszörösen lerótt a peres és a jogorvoslati illetéket is, holott csak egyszer lehetett volna ennek a megfizetésére kötelezni. Az, hogy a bíróság külön részítéletekkel döntött az egyes kereseti kérelmek tekintetében és azok ellen, továbbá a perben hozott végzések ellen is külön kellett fellebbezni, nem róható az alperes terhére. Nincs akadálya az igények egységes eljárás keretében történő elbírálásának és annak sem, hogy az egyes kifogásokat is az egységes és időszerűen lefolytatott eljárás keretében meghozott ítéletében bírálja el bíróság.

A felperesek felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására és az alperes perköltségben történő marasztalására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A jogerős ítélet az ügy elbírálásához szükséges mértékben feltárt és helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket vont le, jogszabálysértés nem történt.

Az anyagi jogerő (Pp. 229. § (1) bekezdés) pozitív jogkövetkezménye, hogy a bíróság a felek jogviszonyában a későbbi döntései során nem térhet el a már jogerős ítéletben foglaltaktól. A negatív következménye abban áll, hogy ugyanazon felek, ugyanazon ténybeli alapból származó, ugyanazon jog iránt egymás ellen új pert nem indíthatnak, a már elbírált jogot egymással szemben nem tehetik vitássá. A perben meghozott részítélet döntött a jogutódlás, a bérleti jog tartalma és ez által a felmondás érvényessége és jogszerűsége, valamint az alperes kiürítési kötelezettsége tárgyában. A részítélet jogerőre emelkedésével beállott anyagi jogerő folytán ezek a kérdések utóbb már nem voltak vitathatóak.

Az alperes által tévesen hivatkozott Pp. 213. §-ának (2) bekezdésében foglaltak kizárólag arra adnak lehetőséget, hogy a részítélet a későbbi beszámítási kifogásra, illetve

viszontkeresetre vonatkozó tárgyalás eredményéhez képest legyen hatályon kívül helyezhető, vagy módosítható. Nincs azonban jogszabályi lehetőség a részítélettel már elbírált kérdések ismételt tárgyalására. Mindez például azt jelenti, hogy a jogerős részítélettel a felperes javára megítélt követelés változatlanul fennáll ugyan, de az összeg a további eljárás során elbírált beszámítási kifogás vagy viszontkereset alapján csökkenthető, vagy akár a hatályon kívül helyezéssel mellőzhető. A perbeli esetben azonban az elbírált jog tárgya a bérleti jog, illetve a felmondás érvényessége volt, amelyre az alperes pénz követelése iránti viszontkeresete semmilyen módon nem hathat ki, ezért a jogerős részítéletnek az erre tekintettel történő hatályon kívül helyezése, vagy módosítása valóban fogalmilag kizárt volt.

Az elsőfokú bíróság belátásán - illetve a felek kérelmein - múlik az, hogy hoz-e az ügyben részítéletet, de ez és ennek az oka utóbb vitássá nem tehető. A perbeli esetben egyébként, tekintettel arra, hogy a felmondás érvénytelenségének a megállapítása esetén a további kereseti és viszontkereseti kérelmeket érdemben nem kellett volna vizsgálni, a részítélet meghozatalának az ésszerűsége és célszerűsége aligha vitatható. A részítélet meghozatalából eredően az alperest egyébként hátrány nem érte, az azzal kapcsolatos valamennyi jogorvoslati jogával élhetett és azokat ténylegesen ki is merítette, ennek megfelelően a jogerős részítélet felülvizsgálatára is sor került.

A jogerős részítélet által eldöntött kérdések tehát érdemben nem voltak vizsgálhatóak. A felülvizsgálati kérelemben foglaltak kapcsán csak arra utal a Kúria, hogy a bérleti jog semmilyen módon nem azonosítható a tulajdonjoggal. A tulajdonjog dologi hatályú jog, bejegyzésre kerül az ingatlannyilvántartásba és olyan jogviszonyt hoz létre, amely mindenkivel szemben fennáll, miután a tulajdonost mindenki mással szemben megilleti ez a joga és annak a védelme. A bérlet, illetve bérleti jog ezzel szemben kötelmi jogon alapuló relatív hatályú jogviszonyt hoz létre, amely csak egy jogosultra és egy kötelezettre terjed ki. Az alperes dologi jogi hatályú használati joggal - mint amilyen az ingatlannyilvántartásba bejegyzett használati jog, vagy haszonélvezeti jog - nem vitásan nem rendelkezett. Az alperest megillető kötelmi jogi jogosultságot a felmondás, a jogerős részítéletben foglalt döntésnek megfelelően megszüntette, ezáltal az alperesnek az ingatlanokra már ilyen jellegű jogosultsága sem állt fenn.

A perbeli legitimáció kérdését a jogerős részítélet szintén eldöntötte, hiszen a jogerős döntés szerint a felmondás az arra jogosulttól származott, ebben a perben tehát már ez a kérdés sem volt vitássá tehető. Tekintettel azonban a további keresetre, ezen túlmenően utal a Kúria arra is, hogy az ingatlanok hiteles tulajdoni lap másolatai szerint azok tulajdonosa a II. r. felperes.

A per tulajdonjog megállapítására nem irányult, ezért az ingatlannyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény 5. §-ának (2) bekezdése alapján is csak a II. r. felperes tekinthető az ingatlanok tulajdonosának.

Ennek az eljárásnak keretein belül tehát csak az volt érdemben vizsgálható, hogy alapos-e a II. r. felperesnek a használati díj és az elmaradt haszonból eredő kártérítés iránti igénye, illetve tud-e vele szemben az alperes a viszontkeresete alapján követelést érvényesíteni. A jogerős ítélet e körben a jogszabályoknak megfelelő elvek alapján, a rendelkezésre álló bizonyítékok megfelelő és okszerű összevetésével határozott, az abban foglaltakkal a Kúria is egyetértett.

A felülvizsgálati kérelem a jogerős ítéletben foglaltakat e tekintetben érdemben lényegében nem is támadta, ellenérveket nem adott elő, jogszabálysértésre sem hivatkozott. Helyesen állapította meg azonban a jogerős ítélet azt is, hogy nincs olyan jogszabályi kötelezettség, amelynek alapján a felperesek kötelezhetőek lennének az alperes által esetlegesen kifizetett bérleti jog ellenértékének egészben vagy részben történő megtérítésére.

Helyesen hivatkozott azonban az alperes arra, hogy nem kötelezhető a fellebbezési és a felülvizsgálati illeték kétszeres lerovására abból eredően, hogy a perben az elsőfokú bíróság részítélettel határozott. A jogorvoslati illetékek teljes összegű megfizetésére egyszer köteles, ezért a felmondás érvényességéről határozó részítélet elleni jogorvoslat során a meg nem határozható perérték alapján számított illeték vehető figyelembe. A részítélet elleni fellebbezési eljárásban tehát 564.000 forint, a felülvizsgálati eljárásban pedig 876.000 forint túlfizetés jelentkezett. A felülvizsgálati eljárás illetékének a teljes összegű megfizetésére az alperes az illeték feljegyzési joga folytán ennek az eljárásnak a befejeztével lenne köteles, ezért az általa fizetendő illetékbe 1.440.000 forint már lerótt illeték került elszámolásra.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. §-ának (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban is irányadó Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelezte az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet előterjesztő alperest a felperesek javára a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2), (5) és (6) bekezdése alapján, a ténylegesen végzett ügyvédi tevékenységgel arányosan megállapított - és a 4/A. § (1) bekezdése szerint ÁFÁ-val növelt összegű - ügyvédi munkadíjból álló felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

Köteles továbbá az alperes az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) és (3) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték állam javára történő megfizetésére, amelynek összegében elszámolásra került az általa már korábban lerótt 1.440.000 forint illeték.

Budapest, 2013. február 19.

Dr. Kollár Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Puskás Péter s.k. előadó bíró, Oroszné dr. Kerekes Anna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő